

ตอนที่ 4

หัวเรื่อง

Subject Headings

บทที่ 6 การกำหนดหัวเรื่อง

บทที่ 6

การกำหนดหัวเรื่อง

สาระสำคัญ

หัวเรื่องมีความสำคัญยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้า เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ใช้และเจ้าหน้าที่ห้องสมุดทราบว่า ห้องสมุดมีหนังสือที่มีเนื้อหาวิชาที่ต้องการหรือไม่ หรือมีหนังสือที่มีเนื้อหาสัมพันธ์กับสาขาวิชาอื่นๆ อะไรบ้าง นอกจากนี้ หัวเรื่องยังช่วยในด้านการบริการตอบคำถาม การจัดหาหนังสือและวัสดุอื่น ๆ การจัดหมู่หนังสือ และการรวบรวมบรรณานุกรมเฉพาะสาขาวิชา ซึ่งการกำหนดหัวเรื่อง มีวิธีการเช่นเดียวกับการกำหนดเลขหมู่หนังสือ

จุดมุ่งหมาย

หลังจากศึกษาบทที่ 6 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. อธิบายความหมายของคำว่า “หัวเรื่อง” ได้ถูกต้อง
2. บอกวัตถุประสงค์ของการกำหนดหัวเรื่องได้
3. สามารถอธิบายหลักเกณฑ์การกำหนดหัวเรื่องได้ชัดเจน
4. สามารถใช้หนังสือคู่มือเพื่อกำหนดหัวเรื่องหนังสือได้
5. จำแนกประเภทของหัวเรื่องได้
6. ระบุลักษณะของหัวเรื่องใหญ่และหัวเรื่องย่อยได้
7. จำแนกหัวเรื่องที่ใช้เป็นแบบอย่างในการแบ่งย่อยหัวเรื่องได้
8. บอกลักษณะของหัวเรื่องซึ่งบรรณารักษ์สามารถเพิ่มเติมขึ้นใช้เองได้
9. อธิบายวิธีการกำหนดหัวเรื่องสำหรับหนังสือบางประเภท เช่น หนังสือชีวประวัติ หนังสือภาษาและวรรณคดีได้

1. ความหมายของหัวเรื่อง

หัวเรื่อง คือ คำหรือกลุ่มคำสั้นๆ ได้ใจความ มีความหมายเด่นชัด ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อใช้แทนเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่ม

2. วัตถุประสงค์ในการกำหนดหัวเรื่อง

ในด้านการดำเนินงานเกี่ยวกับหนังสือ สิ่งพิมพ์ และวัสดุการศึกษา บรรณารักษ์จะต้องกำหนดเลขหมู่ควบคุมไปกับการกำหนดหัวเรื่อง เนื่องจากหัวเรื่องซึ่งปรากฏในบัตรเรื่องนั้น จะเป็นเสมือนเครื่องมือสำคัญในการช่วยค้นหนังสือเล่มที่ต้องการให้ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ บัตรหัวเรื่องยังเป็นกุญแจสำคัญในการให้บริการตอบคำถาม การจัดหาหนังสือและวัสดุการศึกษาของห้องสมุด การจัดเก็บวัสดุบางชนิด ได้แก่ จุลสาร กฤตภาค และการรวบรวมบรรณานุกรมเฉพาะสาขาวิชาด้วย

3. หลักเกณฑ์การกำหนดหัวเรื่อง

1. ในการกำหนดหัวเรื่อง โดยทั่วๆ ไป แล้วจะกำหนดตามเนื้อหาหรือเนื้อเรื่องของหนังสือ ดังนั้น บรรณารักษ์จะต้องพิจารณาหนังสือแต่ละเล่มเสียก่อนว่า หนังสือ สิ่งพิมพ์หรือวัสดุนั้นๆ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใด โดยพิจารณาจากส่วนต่างๆ ของหนังสือตามลำดับดังนี้

1.1 ชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องซึ่งปรากฏที่หน้าปกในของหนังสือ โดยทั่วๆ ไปจะบอกถึงเนื้อหาของหนังสือ แต่ก็มีหนังสือบางเล่มที่ชื่อเรื่องไม่ได้ระบุถึงเนื้อหาที่แท้จริงของหนังสือ ดังนั้นบรรณารักษ์จะต้องพิจารณาในส่วนถัดไปคือ

1.2 คำนำ

ผู้เขียนส่วนใหญ่จะกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเขียนหนังสือ ขอบเขตของเนื้อหาการจัดลำดับเรื่องราวตลอดจนลักษณะพิเศษของหนังสือไว้ที่หน้าคำนำ ซึ่งจะช่วยให้บรรณารักษ์สามารถทราบเนื้อหาที่แท้จริงของหนังสือได้ ในกรณีที่คำนำกล่าวไว้ไม่ชัดเจนให้พิจารณาในส่วนถัดไปคือ

1.3 สารบัญ

สารบัญในหนังสือแต่ละเล่มจะบอกให้ทราบถึงลำดับของเนื้อหาที่สำคัญๆ โดยแบ่งเป็นตอน หรือ บท พร้อมทั้งให้เลขหน้ากำกับ บรรณารักษ์เมื่อพิจารณาถึงขั้นนี้แล้วยังไม่สามารถสรุปเนื้อหาของหนังสือได้ก็ให้พิจารณาในขั้นต่อไป คือ

1.4 บรรณานุกรม

บรรณานุกรม คือ รายชื่อหนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ ที่ผู้แต่งหนังสือใช้ค้นคว้า

ประกอบการเขียนหนังสือเล่มนั้น รายชื่อที่ปรากฏในบรรณานุกรมจะช่วยให้บรรณารักษ์ทราบถึงเนื้อหาของหนังสือได้ หากพิจารณาถึงขั้นนี้แล้ว บรรณารักษ์ยังไม่ทราบว่าเนื้อหาของหนังสือเป็นเรื่องอะไร ก็ให้พิจารณาต่อไปอีก คือ

1.5 อ่านหนังสือเล่มนั้นตลอดทั้งเล่ม

ในขั้นนี้บรรณารักษ์ จะต้องอ่านเนื้อหาของหนังสือตั้งแต่บทที่ 1 จนถึงบทสุดท้าย เพื่อให้ทราบเนื้อหาที่แท้จริงของหนังสือเล่มนั้น หากพิจารณาถึงขั้นนี้แล้วยังไม่สามารถทราบว่าหนังสือมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใด เนื่องจาก หนังสือเล่มนั้นอยู่ในสาขาวิชาที่บรรณารักษ์ไม่ถนัด ก็ให้บรรณารักษ์ดำเนินการในขั้นต่อไปคือ

1.6 ถามผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชา

บรรณารักษ์จะต้องนำหนังสือในสาขาวิชาที่ตนไม่ถนัด ไปถามผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชานั้นๆ ว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร เมื่อทราบว่าหนังสือมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใดแล้ว ก็ให้ดำเนินการในขั้นต่อไป คือ

2. เปิดคู่มือ คือ หนังสือหัวเรื่องเพื่อกำหนดหัวเรื่อง

หนังสือหัวเรื่อง ซึ่งเป็นบัญชีหัวเรื่องที่ห้องสมุดได้กำหนดขึ้นใช้ บรรณารักษ์จะต้องเปิดดูบัญชีหัวเรื่องเพื่อตรวจสอบดูว่า คำที่จะใช้เป็นหัวเรื่องควรจะใช้คำใด แล้วเลือกใช้หัวเรื่องที่ตรงหรือใกล้เคียงกับเนื้อหาของหนังสือให้มากที่สุด

การกำหนดหัวเรื่องให้กับหนังสือแต่ละเล่ม อาจกำหนดได้มากกว่า 1 หัวเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของหนังสือเล่มนั้นๆ

4. หนังสือคู่มือที่ใช้ในการกำหนดหัวเรื่อง

ในการกำหนดหัวเรื่องจำเป็นต้องใช้คู่มือ คู่มือที่ใช้มีทั้งหนังสือคู่มือภาษาอังกฤษและภาษาไทย สำหรับหนังสือคู่มือที่จะนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการให้หัวเรื่อง มีดังนี้

1. หนังสือคู่มือภาษาอังกฤษ ได้แก่ “Sears List of Subject Headings. 16 th. Edition.

2. หนังสือคู่มือภาษาไทย ได้แก่ “หัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทย” ของคณะทำงานกลุ่มวิเคราะห์ทรัพยากรสารสนเทศ ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา 2538.

5. ประเภทและลักษณะของหัวเรื่อง

5.1 ประเภทของหัวเรื่อง

หัวเรื่องแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

5.1.1 หัวเรื่องใหญ่ (Main Headings)

ได้แก่หัวเรื่องที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้แทนเนื้อหาของหนังสือ เช่น Art; Education; Philosophy; Religion; Music etc.

ภาษา; ผลไม้; สถิติ; อาหาร ฯลฯ

หัวเรื่องใหญ่ โดยทั่วไป อาจจะมีหัวเรื่องย่อยประกอบหรือไม่มีก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับขอบเขตหรือความหมายที่ต้องการ

5.1.2 หัวเรื่องย่อย (Subdivision)

ได้แก่หัวเรื่องที่กำหนดขึ้นสำหรับใช้ตามหลังหัวเรื่องใหญ่ เพื่อระบุขอบเขตของหัวเรื่องให้เฉพาะเจาะจงลงไปในแง่ใดแง่หนึ่งตามเนื้อหาของหนังสือนั้นๆ เช่น การศึกษา หรือ Education เป็นหัวเรื่องใหญ่ แต่เนื้อหาของหนังสือเน้นหนักไปด้านประวัติความเป็นมาของการศึกษา หัวเรื่องที่ต้องกำหนดให้ก็ควรจะกำหนดเฉพาะเจาะจงลงไปในเรื่องประวัติของการศึกษา คือ การศึกษา--ประวัติ หรือ Education--History ในที่นี้คำว่า “ประวัติ” หรือ “History” คือ หัวเรื่องย่อย หัวเรื่องย่อยที่ใช้ตามหลังหัวเรื่องใหญ่จะต่อเชื่อมด้วยเครื่องหมายติงศกัณฐ์ (-) หรือขีดสั้น 2 ขีด (--)

5.2 ลักษณะของหัวเรื่อง

คำหรือวลีที่กำหนดขึ้นเป็นหัวเรื่องใหญ่และหัวเรื่องย่อยมีลักษณะดังนี้

5.2.1 ลักษณะของหัวเรื่องใหญ่

หัวเรื่องใหญ่มีลักษณะดังนี้

ก. เป็นคำนามคำเดียว ได้แก่หัวเรื่องที่ประกอบด้วยคำนามคำเดียวที่มีความหมายครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดของหนังสือ เช่น

Accidents; Law; Libraries; Photography etc.

คอมพิวเตอร์; ปรัชญา; วรรณคดี; ถ่ายรูป ฯลฯ

ข. เป็นคำผสม ได้แก่หัวเรื่องที่ประกอบด้วยคำนามสองคำเชื่อมด้วยสันธาน “และ” (and) , “กับ”

1) คำนามสองคำเชื่อมด้วย “และ” หรือ “and” หัวเรื่องประเภทนี้จะนำไปใช้กับหนังสือที่มีความหมายเกี่ยวกับเนื้อเรื่องสองเรื่องสัมพันธ์กัน ซึ่งเนื้อเรื่องดังกล่าวมักรวมอยู่ในหนังสือเล่มเดียวกัน เช่น

Skis and skiing ; Nurses and nursing etc.

ขวัญและการทำขวัญ ; สีย้อมและการย้อมสี

2) คำนามสองคำเชื่อมด้วย “กับ” (ใน Sears ใช้ “and”) หัวเรื่องประเภทนี้จะนำไปใช้กับหนังสือที่มีเนื้อเรื่องสองเรื่องตรงข้ามกัน แต่เขียนให้สัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่งเนื้อเรื่องดังกล่าวจะรวมอยู่ในหนังสือเล่มเดียวกัน เช่น

Good and evil; Joy and sorrow etc.

ค่าจ้างกับแรงงาน; เด็กกับสงคราม

ค. เป็นคำคุณศัพท์กับคำนาม ได้แก่หัวเรื่องที่ประกอบด้วยคำนามขยายด้วยคำคุณศัพท์ เช่น English language; College students etc. หรือในบางกรณีอาจนำคำนามนำหน้าแล้วตามด้วยคำคุณศัพท์ โดยใช้เครื่องหมายจุลภาคคั่น เช่น Art, Decorative; Education, Higher; Insurance, Fire etc. เป็นต้น

ง. เป็นกลุ่มคำหรือวลี ได้แก่หัวเรื่องที่ประกอบด้วยคำนามหรือนามวลีเชื่อมด้วยคำบุพบท เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำนั้นๆ หัวเรื่องที่เป็นกลุ่มคำโดยทั่วๆ ไปจะมีความหมายสมบูรณ์ครบถ้วนในตัวเองเสมอ เช่น

Cookery for the sick; Electricity in agriculture; Freedom of information; Religion in the public schools etc.

การทดสอบจิตวิทยาสำหรับเด็ก ; โทรทัศน์เพื่อการศึกษา ; ภาพเขียนบนผนังถ้ำ ; เสรีภาพในการนับถือศาสนา ; การเดินทางในอวกาศ ; การสิ้นสุดของโลก ฯลฯ เป็นต้น

จ. เป็นคำหรือกลุ่มคำที่มีวงเล็บอธิบายเพิ่มเติม หัวเรื่องประเภทนี้โดยทั่วไปจะมีความหมายได้หลายอย่าง ดังนั้น หลังคำหรือกลุ่มคำจะมีวงเล็บเพื่ออธิบายความหมายเฉพาะของคำหรือกลุ่มคำนั้นๆ เช่น

Bridges หมายถึง สะพาน

Bridge (Game) หมายถึง การเล่นเกมชนิดหนึ่ง

Mar หมายถึง การทำลาย

Mars (Planet) หมายถึง ดาวพฤหัสบดีดวงหนึ่ง

หรือ เาะ หมายถึง ผลไม้ชนิดหนึ่ง

เาะ (ชนพื้นเมือง) หมายถึง คนป่าพวกหนึ่ง

5.2.2 ลักษณะของหัวเรื่องย่อย

หัวเรื่องย่อยที่กำหนดขึ้นใช้ตามหลังหัวเรื่องใหญ่นั้น มีจุดประสงค์เพื่อขยายหัวเรื่องใหญ่ให้มีความหมายเฉพาะเจาะจงลงไปในแต่ละแห่งหนึ่ง ดังนี้

ก) หัวเรื่องย่อยที่แสดงวิธีเขียนหรือลักษณะของหนังสือ หัวเรื่องย่อยประเภทนี้จะนำไปใช้ตามหลังหัวเรื่องใหญ่เพื่อแสดงรูปแบบการเขียน หรือลักษณะของหนังสือ โดยใช้เครื่องหมาย- หรือ--คั่นระหว่างหัวเรื่องใหญ่และหัวเรื่องย่อย เช่น

การ์ตูน -- โปรแกรมคอมพิวเตอร์

การศึกษา -- ปรัชญา

ประมง -- วิจัย

Psychology-- Dictionaries

Education-- History

Religion--Philosophy

Commerce-- Yearbooks

ข) หัวเรื่องย่อยที่แสดงลำดับเหตุการณ์หรือระยะเวลา โดยทั่วไปจะนำไปใช้กับหัวเรื่องทางประวัติศาสตร์ของประเทศ ภูมิภาคหรือหัวเรื่องเฉพาะที่กล่าวถึงยุคสมัย ตลอดจนเหตุการณ์ที่สำคัญๆ หัวเรื่องย่อยที่แสดงลำดับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของประเทศหรือภูมิภาค จะใช้ตามหลังหัวเรื่องย่อยคำว่า "History" หรือ "ประวัติศาสตร์" อีกทีหนึ่ง ในทำนองเดียวกันก็จะใช้หัวเรื่องประเภทนี้ ตามหลังหัวเรื่องย่อยของหัวเรื่องเฉพาะอื่นๆ ที่แสดงความสำคัญในแง่ของยุคหรือเหตุการณ์ เช่น

U.S.--History--Colonial period, 1600-1775

--Revolution, 1775-1783

-- Civil War, 1861-1865

ไทย--ประวัติศาสตร์--ก่อน พ.ศ. 1800

--กรุงสุโขทัย, 1800-1900

วรรณคดีไทย--ก่อน พ.ศ. 1800

--สมัยสุโขทัย

--สมัยอยุธยา

ค) หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ ได้แก่ ชื่อของประเทศ รัฐ เมือง ที่จะนำไปใช้ตามหลังหัวเรื่องใหญ่ตามที่หนังสือคู่มือกำหนดไว้ ตัวอย่าง เช่น หัวเรื่องที่ปรากฏในหนังสือคู่มือภาษาไทย มักจะมีคำอธิบายให้ใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์กำกับไว้ เช่น

คนว่างงาน (Unemployed) [HD 5701-5851; 305.90694]

แบ่งตามชื่อภูมิศาสตร์

หมายความว่า หัวเรื่อง คนว่างงาน สามารถใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อประเทศ รัฐ เมือง ตามหลังได้ ดังนั้น ถ้าเป็นหนังสือเกี่ยวกับคนว่างงานของไทย ก็จะทำให้หัวเรื่อง ดังนี้ คือ คนว่างงาน--ไทย เป็นต้น ส่วนในหนังสือคู่มือ Sears มักจะมีข้อความในวงเล็บระบุให้ใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์กำกับไว้ที่ท้ายหัวเรื่องใหญ่นั้นๆ เช่น

Agriculture (May subdiv.geog.)

หมายความว่าหัวเรื่อง Agriculture สามารถใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อประเทศ รัฐ เมืองตามหลังได้ ดังนั้น ถ้าเป็นหนังสือที่กล่าวถึง Agriculture in France หรือ Agriculture in Iowa ก็ให้หัวเรื่อง ดังนี้ Agriculture--France หรือ Agriculture--Iowa เป็นต้น สำหรับในบางหัวเรื่องจะระบุให้ใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ ตามหลังหัวเรื่องใหญ่ เช่น

Art (May subdiv. geog. adjective form)

แสดงว่า หัวเรื่อง Art จะต้องใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อของประเทศ รัฐ เมือง ในรูปของคำคุณศัพท์ ตามหลัง ดังนั้น ถ้าเป็นหนังสือที่กล่าวถึง Art ในประเทศฝรั่งเศส ก็ให้หัวเรื่อง ดังนี้ คือ Art, French ในทำนองเดียวกัน บางหัวเรื่องจะระบุให้ใช้หัวเรื่องทางภูมิศาสตร์ที่เป็นคำนามตามหลัง หัวเรื่องใหญ่ เช่น

Folklore (May subdiv. geog. noun form)

หมายความว่า หัวเรื่อง Folklore จะต้องใช้หัวเรื่องย่อยที่เป็นชื่อของประเทศ รัฐ เมือง ในรูปของคำนามตามหลัง ฉะนั้น ถ้าเป็น หนังสือเกี่ยวกับ Folklore ในประเทศ Ireland ก็ให้หัวเรื่อง ดังนี้ Folklore--Ireland เป็นต้น

ง) หัวเรื่องย่อยที่ใช้ตามหลังชื่อประเทศ ภูมิภาค ชื่อเมือง หัวเรื่องย่อย ประเภทนี้ส่วนใหญ่จะใช้หัวเรื่องใหญ่หรือหัวเรื่องเฉพาะ ตามหลังภูมิภาค ชื่อประเทศ ชื่อเมือง ตัวอย่าง เช่น หัวเรื่อง (ในคู่มือภาษาไทย) การเมืองและการปกครอง มีคำอธิบายบอกไว้ว่า ให้ใช้ตามหลังชื่อภูมิภาค ประเทศ เมือง ดังนั้น ถ้าเป็นเรื่องการเมืองและการปกครองของฟิลิปปินส์ ก็ต้องให้หัวเรื่องดังนี้ คือ ฟิลิปปินส์--การเมืองและการปกครอง ในทำนองเดียวกัน หัวเรื่องในคู่มือ Sears จะมี ข้อชี้แจงระบุไว้ที่เรื่องนั้นๆ เช่น

Census

See also of countries, cities, etc. with the subdivision

Census

แสดงว่า หัวเรื่อง Census ซึ่งเป็นหัวเรื่องใหญ่ ได้ระบุให้นำไปใช้เป็นหัวเรื่องย่อยตามหลังชื่อประเทศ ชื่อเมือง ฉะนั้น ถ้าเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่อง A census of Peru ก็ต้องให้หัวเรื่องดังนี้ Peru--Census เป็นต้น

จ) หัวเรื่องย่อยที่ใช้ตามหลังภาษา ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษา โดยทั่วไปจะใช้ชื่อของภาษานั้นๆ เป็นหัวเรื่องใหญ่ เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส ฯลฯ ในกรณี ที่หนังสือได้กล่าวถึงลักษณะเฉพาะของภาษา ก็จะใช้หัวเรื่องย่อยตามหลัง หัวเรื่องย่อยที่จะนำมา ใช้ตามหลังชื่อภาษานั้น ในคู่มือภาษาไทยได้ระบุให้ใช้หัวเรื่องย่อย ที่ใช้กับภาษาไทย ไปใช้กับ หัวเรื่องภาษาอื่นๆ ได้ ส่วนคู่มือ Sears กำหนดให้ดูแบบอย่างการใช้หัวเรื่องย่อย ที่ใช้กับ English language นำไปใช้กับหัวเรื่องภาษาอื่นๆ

6. หัวเรื่องที่ใช้เป็นแบบอย่างในการเติมหัวเรื่องย่อย

หัวเรื่องที่กำหนดขึ้นใช้เป็นแบบอย่างในการเติมหัวเรื่องย่อยสำหรับหนังสือที่มีเนื้อหาใน ทำนองเดียวกันนั้น ในหนังสือคู่มือเรียกหัวเรื่องประเภทนี้ว่า “หัวเรื่องหลัก” หรือ “KEY” HEADINGS การกำหนดหัวเรื่องย่อยสามารถกำหนดได้เช่นเดียวกับหัวเรื่องหลัก (“KEY” headings)

ซึ่งหัวเรื่องหลักในคู่มือภาษาไทยมี 10 ประเภท คือ

1. หัวเรื่องหลักสำหรับกวี ดุที่ สนทรภู่
 2. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อประเทศ ดุที่ ไทย
 3. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อพืช ดุที่ ข้าว
 4. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อภาษา ดุที่ ภาษาไทย
 5. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อเมือง ดุที่ กรุงเทพฯ
 6. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อสถาบันศึกษา ดุที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 7. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อสัตว์ ดุที่ ปลา
 8. หัวเรื่องสำหรับชื่อหน่วยงาน ดุที่ กระทรวงมหาดไทย
 9. หัวเรื่องหลักสำหรับอาชีพ ดุที่ ครู
 10. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่ออุตสาหกรรม ดุที่ อุตสาหกรรมก่อสร้าง
- ส่วนหัวเรื่องหลัก (Key headings) ที่ปรากฏในคู่มือ Sears มี 4 ประเภท คือ

1. หัวเรื่องหลักสำหรับบุคคล แบ่งออกเป็น
 - ก. หัวเรื่องหลักสำหรับประธานาธิบดี ดุที่ Presidents-U.S.
 - ข. หัวเรื่องหลักสำหรับผู้แต่ง ดุที่ Shakespeare, William
2. หัวเรื่องหลักสำหรับสถานที่ แบ่งออกเป็น
 - ก. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อประเทศ ดุที่ United States (หรือ U.S)
 - ข. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อรัฐ ดุที่ Ohio
 - ค. หัวเรื่องหลักสำหรับชื่อเมือง ดุที่ Chicago
3. หัวเรื่องหลักสำหรับภาษาและวรรณคดี แบ่งเป็น
 - ก. หัวเรื่องหลักสำหรับภาษา ดุที่ English language
 - ข. หัวเรื่องหลักสำหรับวรรณคดี ดุที่ English literature
4. หัวเรื่องหลักสำหรับสงคราม ดุที่ World War, 1939-1945

7. หัวเรื่องซึ่งเพิ่มเติมได้

สำหรับหัวเรื่องซึ่งเพิ่มเติมได้นั้น โดยทั่วไปจะเป็นชื่อเฉพาะซึ่งไม่มีอยู่ในคู่มือ แต่บรรณารักษ์สามารถกำหนดขึ้นใช้เป็นหัวเรื่องเพิ่มเติมได้ หัวเรื่องที่บรรณารักษ์อาจกำหนดเพิ่มเติมขึ้นได้ มีดังนี้

1. วิสามานยนาม ได้แก่
 - 1.1 ชื่อบุคคล
 - 1.2 ชื่อสกุล

1.3 ชื่อสถานที่ ได้แก่

ก. ชื่อทางราชการ เช่น ชื่อทางราชการของประเทศ รัฐ เมือง จังหวัด มณฑล ฯลฯ

ข. ชื่อกลุ่มของรัฐ หรือ ประเทศ

ค. ชื่อตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ เช่น ชื่อเทือกเขา เกาะ แม่น้ำ มหาสมุทร ทะเลสาบ ฯลฯ

1.4 ชื่อสัญชาติ

1.5 ชื่อภาษาและวรรณคดี

1.6 ชื่อของสงคราม

1.7 ชื่อสนธิสัญญา

1.8 ชื่อชนพื้นเมือง เช่น ชื่ออินเดียนแดงของเผ่าต่างๆ ในอเมริกาเหนือ หรือชื่อชาวเขาเผ่าต่างๆ ในประเทศไทย

1.9 ชื่อหน่วยงาน ได้แก่

ก. ชื่อสมาคม สโมสร องค์กร ฯลฯ

ข. ชื่อสถาบันต่างๆ เช่น ชื่อวิทยาลัย ห้องสมุด โรงพยาบาล ฯลฯ

ค. ชื่อของวัด

ง. ชื่อหน่วยราชการ

จ. ชื่อสิ่งก่อสร้าง เช่น ชื่อสวนสาธารณะ ชื่อเรือ ฯลฯ

2. सामान्यनाम ได้แก่

2.1 ชื่อสัตว์ นก ปลา ดอกไม้ อาหาร ผลไม้ เกมต่างๆ ชื่อเครื่องดนตรี กีฬา เครื่องมือ ต้นไม้ ผัก เป็นต้น

2.2 ชื่อโรค

2.3 ชื่ออวัยวะและส่วนต่างๆ ของร่างกาย

2.4 ชื่อเคมีภัณฑ์

2.5 ชื่อแร่ธาตุ

8. วิธีใช้หนังสือคู่มือ

ในคู่มือหรือบัญชีหัวเรื่องสำหรับหนังสือภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จะประกอบไปด้วย คำหรือวลีที่กำหนดขึ้นใช้เป็นหัวเรื่อง ซึ่งบางหัวเรื่องจะมีข้อความอธิบายเพิ่มเติมเพื่อชี้แนะไปยังหัวเรื่องอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน หรือบางหัวเรื่องจะมีการใช้เครื่องหมายกำกับเพื่อระบุไม่ให้ใช้เป็นหัวเรื่อง ดังนั้น ผู้ใช้บัญชีหัวเรื่องจำเป็นต้องศึกษาวิธีใช้ให้ละเอียดเสียก่อน ทั้งนี้ เพื่อจะได้เลือกใช้หัวเรื่องที่ตรงกับเนื้อเรื่องของหนังสือให้มากที่สุด วิธีใช้บัญชีหัวเรื่องมีดังนี้

1. คำหรือวลีที่กำหนดให้ใช้เป็นหัวเรื่อง คือ คำที่พิมพ์ด้วยตัวดำหนา เช่น
ดนตรี; ผลไม้; สกิดิ; อาหาร; ฯลฯ
Books; Drugs; Eggs; Fire; etc.

2. คำหรือวลีที่พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ธรรมดา คือ คำที่ไม่ใช้เป็นหัวเรื่อง โดยทั่วไปหลังคำเหล่านี้ จะมีคำว่า “ดูที่” หรือ “See” เพื่อโยงไปหาคำที่กำหนดให้ใช้เป็นหัวเรื่อง เช่น
ผู้หญิง ดูที่ สตรี
Bee. See **Bees**

แสดงว่า คำที่ใช้เป็นหัวเรื่อง คือ คำที่พิมพ์ด้วยตัวดำหนา ซึ่งอยู่หลังคำว่า ดูที่ หรือ see ได้แก่ สตรี และ Bees เป็นต้น

3. หัวเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน จะมีคำว่า “ดูเพิ่มเติม” หรือ “See also” พร้อมทั้งให้หัวเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเรียงตามลำดับ เพื่อให้เลือกใช้ได้ตรงกับเนื้อหาของหนังสือมากที่สุด ตัวอย่าง เช่น

นักชีววิทยา (Biologists) [QH26; 574.092]

ดูเพิ่มเติม นักนิเวศวิทยา
 นักพฤกษศาสตร์
 นักสัตววิทยา

Library science 020

See also Bibliography; Cataloging; Classification--Books; Libraries--
Technical services; Library service, Library surveys

4. การเรียงลำดับคำ จัดเรียงตามลำดับอักษรแบบพจนานุกรม สำหรับหัวเรื่องใหญ่ที่ไม่มีหัวเรื่องย่อย จะจัดเรียงก่อนหัวเรื่องใหญ่ที่มีหัวเรื่องย่อย เช่น

เคมี
เคมี--การทดลอง
เคมี--สูตรสมการ
เคมีวิเคราะห์
Blood
Blood--Circulation
Blood--Diseases
Blood groups

5. เครื่องหมาย x อยู่หน้าคำหรือวลีใดก็ตาม หมายความว่า คำหรือวลีนั้นไม่ใช้เป็นหัวเรื่อง แต่มีความหมายเหมือนกับคำที่ใช้เป็นหัวเรื่อง เช่น

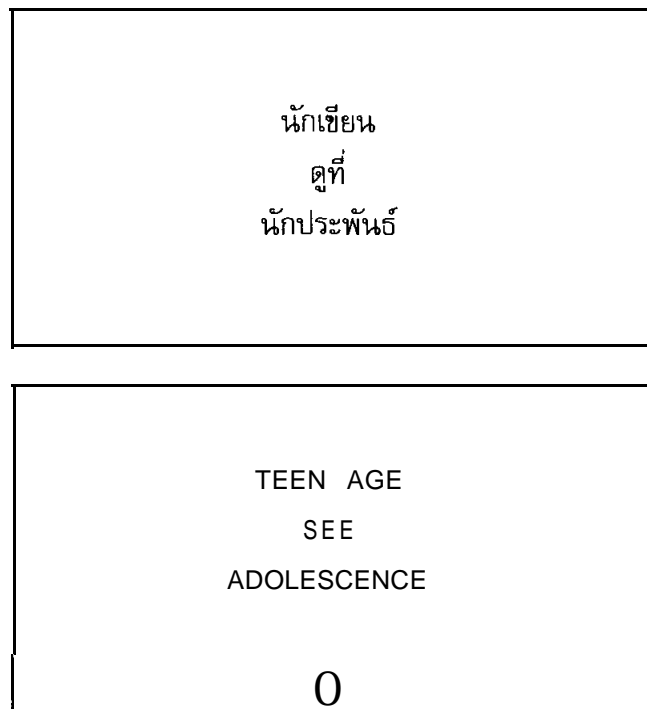
นักประพันธ์

x นักเขียน

Adolescence

x Teen age

จากตัวอย่าง คำที่อยู่หลังเครื่องหมาย x อาจทำบัตรโยงคำเหล่านี้ไปยังคำที่ใช้เป็นหัวเรื่องได้ ดังนี้

6. เครื่องหมาย x x อยู่หน้าคำหรือวลีใด แสดงว่า คำหรือวลีนั้นใช้เป็นหัวเรื่องได้ ซึ่งคำเหล่านี้เป็นหัวเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับหัวเรื่องที่อยู่ข้างต้น ตัวอย่าง เช่น

คนไข้

x x คนพิการ

Autumn

x x Seasons

จากตัวอย่าง แสดงว่า คนพิการเป็นหัวเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับหัวเรื่องคนไข้ และใช้เป็นหัวเรื่องได้ เช่นเดียวกับ Seasons ที่ใช้เป็นหัวเรื่องได้และมีความสัมพันธ์กับ Autumn ดังนั้นเพื่อให้หัวเรื่องตรงกับเนื้อหาของหนังสือมากที่สุด จะต้องไปดูที่หัวเรื่อง Autumn เพิ่มเติมด้วย

7. เลขหมู่ที่กำกับหัวเรื่อง เลขหมู่ที่ปรากฏในคู่มือ Sears โดยทั่วไปเป็นเลขหมู่ของระบบทศนิยมดิวอี้ ส่วนหนังสือคู่มือภาษาไทยจะมีทั้งเลขหมู่ของระบบหอสมุดรัฐสภาอเมริกันและเลขหมู่ระบบทศนิยมดิวอี้ ซึ่งเป็นเลขหมู่ที่แสดงถึงเนื้อหาของหนังสือในลักษณะต่างๆ ในบางหัวเรื่องอาจมีหลายเลขหมู่ บางหัวเรื่องอาจมีเพียงเลขหมู่เดียว เลขหมู่ที่กำกับหัวเรื่องก่อนนำไปใช้จะต้องไปตรวจสอบกับ Schedules ก่อนทุกครั้ง ตัวอย่าง เช่น

เคมี (Chemistry) [QD; 540]

ทะเล (Sea) [551.46]

Bible 220

Dwarfs 398.2; 573

9. การกำหนดหัวเรื่องสำหรับหนังสือบางประเภท

ในห้องสมุดจะมีหนังสือบางประเภทที่มีการกำหนดหัวเรื่องให้เป็นกรณีพิเศษ หนังสือดังกล่าวได้แก่ หนังสือชีวประวัติ หนังสือภาษาและวรรณคดี

9.1 หนังสือชีวประวัติ

หนังสือชีวประวัติแบ่งได้ 2 ประเภทคือ หนังสือชีวประวัติบุคคลคนเดียว และหนังสือชีวประวัติบุคคลหลายคน

9.1.1 หนังสือชีวประวัติบุคคลคนเดียว (Individual Biography) การกำหนดหัวเรื่องจะใช้ชื่อเจ้าของชีวประวัติเป็นหัวเรื่อง โดยระบุชื่อจริง ตามด้วยคำนำหน้า ปีเกิดและปีตาย ในกรณีที่เจ้าของชีวประวัติยังมีชีวิตอยู่ให้ระบุเฉพาะปีเกิด และระบุเฉพาะชื่อในกรณีไม่ทราบปีเกิดปีตาย ตัวอย่างเช่น

คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว., พ.ศ. 2454-2538.

ภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก, พ.ศ. 2511-

สำหรับชาวต่างประเทศให้ใช้ชื่อสกุลเป็นหัวเรื่อง พร้อมทั้งระบุปีเกิด ปีตาย (กรณีที่ยังมีชีวิตอยู่ให้ระบุเฉพาะปีเกิด) ตัวอย่าง เช่น หนังสือชีวประวัติของ โรเบิร์ต เอฟ เคนเนดี ก็จะทำให้หัวเรื่อง ดังนี้ คือ

Kennedy, Robert F., 1925-1968.

9.1.2 หนังสือชีวประวัติบุคคลหลายคน (Collective Biography) ได้แก่ชีวประวัติของบุคคลตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป สำหรับชีวประวัติของบุคคลที่มีน้อยกว่า 3 คน จะใช้ชื่อของแต่ละบุคคลเป็นหัวเรื่องเหมือนกับชีวประวัติบุคคลคนเดียว ชีวประวัติบุคคลหลายคนมีหลายประเภท แต่ละประเภทมีการกำหนดหัวเรื่องที่แตกต่างกันดังนี้คือ

ก. ชีวประวัติของบุคคลทั่วไป (General Biography) หมายถึงชีวประวัติ

ของบุคคลทั่วไปที่ไม่จำกัดขอบเขตหรือประเภทของบุคคลให้ใช้หัวเรื่องว่า “ชีวประวัติ” หรือ “Biography” เช่นถ้าเป็นประวัติของบุคคลหลายชาติ หลายภาษาของหลายๆ คนภายในเล่มเดียวกัน ก็ให้หัวเรื่อง คือ “ชีวประวัติ” ในทำนองเดียวกัน ถ้าเป็นหนังสือชื่อเรื่อง “International Who’s Who” และหนังสือชื่อเรื่อง “Ten Biographies of Famous Men and Women” ก็ต้องให้หัวเรื่องดังนี้คือ “Biography” เป็นต้น

ข. ชีวประวัติบุคคลเฉพาะท้องถิ่น (Local Biography) คือชีวประวัติของบุคคลเฉพาะทวีป ประเทศ เมือง หรือกลุ่มชน ในการกำหนดหัวเรื่องให้ใช้ชื่อทวีป ประเทศ เมือง หรือกลุ่มชนนั้นๆ เป็นหัวเรื่องและตามด้วยหัวเรื่องย่อยคำว่า “ชีวประวัติ” หรือ “Biography” ตัวอย่าง เช่น ถ้าเป็นชีวประวัติของไทย ก็ต้องให้หัวเรื่องดังนี้คือ ไทย--ชีวประวัติ เช่นเดียวกัน ถ้าเป็นหนังสือชื่อเรื่อง Who’s Who in Asia หรือหนังสือชื่อเรื่อง Leaders in London หรือหนังสือชื่อเรื่อง Prominent Jews ก็จะทำให้หัวเรื่องได้ตามลำดับดังนี้คือ Asia--Biography; London--Biography และ Jews--Biography เป็นต้น

ค. ชีวประวัติของบุคคลกลุ่มเดียวกัน (Classes of Persons) ได้แก่ ชีวประวัติของบุคคลที่มีอาชีพเดียวกัน การกำหนดหัวเรื่องให้ใช้ชื่ออาชีพ หรือสาขาวิชาชีพเป็นหัวเรื่องตามด้วยหัวเรื่องย่อย คำว่า “ชีวประวัติ” หรือ “Biography” ดังตัวอย่าง เช่น ถ้าเป็นชีวประวัติของนักวิทยาศาสตร์เอกของโลก ก็จะทำให้หัวเรื่อง ดังนี้ คือ นักวิทยาศาสตร์ -- ชีวประวัติ ในทำนองเดียวกัน ถ้าเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่อง A biography of European authors ก็ต้องให้หัวเรื่อง ดังนี้ คือ Authors--Biography

9.2 หนังสือภาษาและวรรณคดี

9.2.1 หนังสือภาษา (Language) ในการกำหนดหัวเรื่องสำหรับงานทางด้านภาษา มีหลักเกณฑ์ดังนี้

ก. หนังสือทั่วๆ ไปที่กล่าวถึงภาษาใดภาษาหนึ่งโดยเฉพาะ ให้ใช้ชื่อภาษานั้นๆ เป็นหัวเรื่องโดยตรง ตัวอย่าง เช่น

ภาษาอังกฤษ; ภาษาฝรั่งเศส; ภาษาไทย ฯลฯ

English language; French language; German language; etc.

ข. ในกรณีที่หนังสือได้กล่าวถึงลักษณะวิธีเขียนหรือลักษณะเฉพาะของภาษาใด ก็ให้ใช้คำที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะนั้นๆ เป็นหัวเรื่องย่อยตามหลังชื่อของภาษานั้นๆ เช่น

ภาษาไทย--พจนานุกรม

ภาษาอังกฤษ--ไวยากรณ์

ภาษาฝรั่งเศส--นิรุกติศาสตร์

ภาษาเยอรมัน--ภาษาถิ่น

English language--Etymology

French language--Dictionaries

German language--Grammar

Spanish language--Terms and phrases

ค. ชื่อของบางภาษาที่มีอยู่ในบัญชีหัวเรื่องแต่ไม่ได้แสดงหัวเรื่องย่อไว้ในกรณีที่ต้องการแบ่งย่อหัวเรื่อง ให้ใช้ Key headings (สำหรับหนังสือภาษาอังกฤษ) คือ English language เป็นแบบอย่างได้ ทั้งนี้จะรวมถึงภาษาอื่นๆ ที่ไม่ได้ระบุไว้ในบัญชีหัวเรื่องด้วย สำหรับหนังสือภาษาไทย ให้ใช้หัวเรื่องหลักคือ ภาษาไทยเป็นแบบอย่าง

9.2.2 หนังสือวรรณคดี ขอบข่ายของงานทางด้านวรรณคดี ประกอบด้วยเนื้อหา 2 ประเภท คือ 1) งานเกี่ยวกับวรรณคดี ซึ่งมีขอบเขตแคบและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของหนังสือโดยตรง 2) ตัวอย่างของวรรณคดี อันได้แก่ หนังสือวรรณคดีหรือวรรณกรรม ซึ่งมีขอบเขตกว้างและเกี่ยวข้องกับลักษณะการประพันธ์ โดยไม่เจาะจงถึงเนื้อหาของหนังสือ หนังสือวรรณคดีทั้ง 2 ประเภทนี้มีหลักเกณฑ์ในการกำหนดหัวเรื่องที่แตกต่างกัน คือ

1) งานเกี่ยวกับวรรณคดี ในการกำหนดหัวเรื่องมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ก. หนังสือที่กล่าวถึงลักษณะการประพันธ์ต่างๆ ให้ใช้ชื่อเฉพาะของการประพันธ์นั้นเป็นหัวเรื่อง ตัวอย่าง เช่น

Drama; Essay; Fiction; Poetry

บทละคร; ความเรียง; นวนิยาย; กวีนิพนธ์

ข. หนังสือที่เกี่ยวกับลักษณะการประพันธ์ของวรรณคดีชาติต่างๆ ให้ใช้ชื่อเป็นหัวเรื่อง ตัวอย่าง เช่น

Irish drama; Italian poetry; Russian fiction

กวีนิพนธ์อังกฤษ; กวีนิพนธ์ไทย

ค. ลักษณะเฉพาะต่างๆ ให้ใช้เป็นหัวเรื่องย่อได้เช่นเดียวกับที่ใช้ในเรื่องอื่นๆ ตัวอย่าง เช่น

Drama--Technique; English literature--Dictionaries; German literature--History and criticism

วรรณคดีไทย--ประวัติและวิจารณ์.

ง. ชื่อของวรรณคดีชาติต่างๆ ที่ไม่ปรากฏในบัญชีหัวเรื่อง อาจเพิ่มเติมเป็นหัวเรื่องได้ตามความจำเป็น และให้ใช้หัวเรื่องย่อตามหลังโดยให้ดูที่หัวเรื่อง English literature เป็นแบบอย่าง ลักษณะการประพันธ์ที่สำคัญที่จะนำไปใช้กับวรรณคดีชาติอื่นๆ ให้ใช้ชื่อของวรรณคดีนั้นๆ แทนคำ "English" เช่น English fiction เป็น Thai fiction เป็นต้น

2) ตัวอย่างของวรรณคดี หนังสือประเภทนี้แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

ก. หนังสือวรรณคดีของผู้แต่งคนใดคนหนึ่ง (Individual Author) โดยทั่วไป งานทางด้านวรรณคดีของผู้แต่งคนใดคนหนึ่ง จะไม่ให้หัวเรื่อง ทั้งนี้เพราะจะเป็นเรื่องที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายตามชื่อผู้แต่งหรือชื่อเรื่อง และผู้อ่านส่วนใหญ่ต้องการเฉพาะเจาะจงในนวนิยาย เล่มใดเล่มหนึ่ง หรือบทละคร หรือกวีนิพนธ์ของผู้แต่งคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น ในกรณีนี้ เครื่องมือที่จะช่วยชี้แนะให้ทราบถึงแหล่งของหนังสือเล่มที่ต้องการ คือ บัตรผู้แต่งและบัตรชื่อเรื่อง

ข. รวมผลงานของผู้แต่งหลายคน (Collections of Several Authors) เนื่องจากหนังสือประเภทนี้เป็นผลงานรวมของผู้แต่งหลายคน ดังนั้น การลงรายละเอียดในบัตรรายการจะลงภายใต้ชื่อผู้รวบรวม ชื่อบรรณาธิการ หรือชื่อเรื่อง และในบัตรเรื่องจะให้หัวเรื่อง โดยแสดงถึงลักษณะของวรรณคดีนั้นๆ และมีคำว่า “รวมเรื่อง” หรือ “Collections” ปรากฏที่ข้างท้าย ตัวอย่าง เช่น

ลิลิต -- รวมเรื่อง

พุทธศาสนา -- รวมเรื่อง

วิทยาศาสตร์ -- รวมเรื่อง

Drama -- Collections

German literature-- Collections

Japanese poetry--Collections

10. สรุป

กล่าวโดยสรุป การกำหนดหัวเรื่องของหนังสือแต่ละเล่มจะมีความสัมพันธ์กับเลขหมู่ เพราะทั้งสองกำหนดขึ้นจากเนื้อหาของหนังสือ หัวเรื่องของหนังสือเล่มหนึ่งๆ อาจมีมากกว่าหนึ่งหัวเรื่องได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของหนังสือเล่มนั้นๆ ในกรณีที่กำหนดหลายหัวเรื่อง จะต้องกำหนดหัวเรื่องแรกให้สอดคล้องและตรงกับเลขหมู่ การให้หัวเรื่องไม่จำเป็นต้องมีทั้งหัวเรื่องใหญ่ และหัวเรื่องย่อยพร้อมๆ กันเสมอไป โดยทั่วไปจะมีเฉพาะหัวเรื่องใหญ่เท่านั้น ส่วนหัวเรื่องย่อยจะกำหนดขึ้นในกรณีที่เนื้อหาของหนังสือได้ชี้เฉพาะเจาะจงลงไปในแต่ละเล่มหนึ่ง การให้หัวเรื่องทุกครั้งจะต้องตรวจสอบกับบัญชีหัวเรื่อง ทั้งนี้ เพื่อให้หนังสือแต่ละเล่มมีหัวเรื่องที่ถูกต้องทั้งรูปแบบ และความหมายที่แท้จริง

แบบทดสอบท้ายบท

1. หัวเรื่อง (Subject Heading) คืออะไร? จงกล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดหัวเรื่องมาพอสังเขป

2. จงอธิบายความหมายของคำต่อไปนี้
 - ก. หัวเรื่องใหญ่ (Main Heading)
 - ข. หัวเรื่องย่อย (Subdivision)
 - ค. หัวเรื่องหลัก (Key Heading)
3. จงกำหนดหัวเรื่องของหนังสือต่อไปนี้

ลำดับที่	ชื่อหนังสือ	หน้าว่าง
1.	วรรณกรรมไทยปัจจุบัน	_____
2.	บันได 8 ขั้นสู่ความสำเร็จ	_____
3.	พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์	_____
4.	เลข 7 ตัวพยากรณ์ชีวิต	_____
5.	โหวงเฮ้ง : ศาสตร์ลึกลับบนใบหน้า	_____
6.	จุดประกายความคิดสู่ชีวิตที่ดีกว่า : 50 ความคิดที่อาจเปลี่ยนแปลงชีวิตคุณได้ แปลและเรียบเรียงโดย สอางค์ มะลิกุล	_____
7.	พจนานุกรมศัพท์การศึกษา	_____
8.	เคล็ดลับการเขียนเรื่องสั้น	_____
9.	ก้าวหน้าสู่โลกของภาษา	_____
10.	คู่มือปฏิบัติการนิเวศวิทยาน้ำจืด	_____
11.	บทบาทของพระสงฆ์ในการพัฒนาชุมชน โดย สมพร เทพสิทธิธา	_____
12.	เรื่องน่ารู้ การสื่อสารดาวเทียม	_____
13.	ทำพิสูจน์ ต้มปัสสาวะรักษาโรค	_____
14.	โรคจิตในสังคมปัจจุบัน	_____
15.	โรคผิวหนังยุคโลกาภิวัตน์	_____
16.	ลดความอ้วนแบบง่ายๆ ด้วยตัวเอง แปลโดย เปรมจิต เจนกิจวัฒนาเลิศ	_____

ลำดับที่	ชื่อหนังสือ	หัวเรื่อง
17.	สมุนไพรมะขาม	_____
18.	อัมพาต รักษาหายได้ โดย โอภาส ธรรมวานิช	_____
19.	อาบน้ำบำบัดโรค โดย ม. อึ้งอรุณ	_____
20.	100 สถานการณ์เชี่ยวชาญขับรถ	_____
21.	ไอที 2000 : นโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ แห่งชาติ โดยสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการ เทคโนโลยีสารสนเทศฯ	_____
22.	ทำไมต้องกินพาสต์ฟูดให้น้อยลง โดย วนิดา อยู่ประพัฒน์และคณะ	_____
23.	การแต่งงานในทัศนะใหม่	_____
24.	คู่มือใจดี : จิตวิทยาการให้คำปรึกษาแนะนำ	_____
25.	ความตายคือคตินิยมแห่งชีวิต โดยพระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต)	_____
26.	ราชาศัพท์ที่ควรรู้	_____
27.	Easy internet.	_____
28.	After death : journey beyond death.	_____
29.	Principle of neurology.	_____
30.	Tropical fruits of Thailand.	_____
31.	World psychology.	_____
32.	Getting to know Buddhism.	_____
33.	Khmer mythology.	_____
34.	Economics : theory and applications.	_____
35.	Organic chemistry : brief introduction.	_____
36.	Life on earth.	_____
37.	Soils in our environment.	_____
38.	Fundamental of astronomy.	_____
39.	Diana Princess of Wales.	_____
40.	Tai in Southeast Asia	_____
41.	Research methods in psychology.	_____
42.	Dictionary of accounting.	_____

ลำดับที่**ชื่อหนังสือ****หัวเรื่อง**

43.	Nelles maps : Singapore.	_____
44.	Thinking about the earth : a history of ideas
in geology.	_____
45.	Educational aims, educational means.	_____
46.	Electronics fundamentals.	_____
47.	Folktales of Thailand.	_____
48.	World history : the human experience.	_____
49.	How to use computers.	_____
50.	Essential of public speaking.	_____